

مزامیر باب 36

سرود داوود، بنده خداوند

شرارت انسان و رحمت خدا

1 گناه در دل انسانهای شریر عمیقاً لانه کرده است.

آنها از خدا نمی‌ترسند.

2 زیرا آنها دل خود را خوش می‌کنند

و فکر می‌کنند که خدا به گناه آنها پی نمی‌برد و آن را محکوم نمی‌کند.

3 تمام سخنانشان حيله و فریب است.

کارهای نیک و عاقلانه را ترک نموده‌اند.

4 شبها نیز در بستر خود دسیسه می‌چینند.

هیچ کار خوبی انجام نمی‌دهند

و از هیچ شرارتی روگردان نیستند.

5 ای خداوند، محبت پایدار تو همچون آسمانها نامحدود

و وفاداری تو فراتر از ابرهاست.

6 نیکوکاری تو مانند کوههای سر به فلک کشیده

و عدالت تو همچون دریاها عمیق است،

ای خداوند، انسانها و حیوانات تحت مراقبت تو می‌باشند.

7 محبت پایدار تو ای خدا چقدر عالی است.

تمام انسانها در سایه بالهای تو پناه می‌آورند.

8 همه از خوان نعمت تو می‌خورند

و از چشمه رحمت تو می‌نوشند.

9 زیرا تو سرچشمه زندگی هستی

و در پرتو نور تو ما روشنی را می‌بینیم.

10 به آنهایی که تو را می‌شناسند رحمت فرما،

و آنانی را که پاکدل هستند نجات ده.

11 مگذار که اشخاص مغرور بر من غالب گردند

و مردم شریر مرا فراری دهند.

12 ببین! بدکاران طوری سقوط کرده‌اند،

که دیگر نمی‌توانند برخیزند.